

ȘI DE-AI MAI VREA SĂ VII

Kessy Ellys Nycollas

Kessy Ellys Nycollas

Acum și de-ai mai vrea să vii, nu te mai vreau
Am învățat că viața așa-i toată, o-ntamplare.
Am înțeles că doar cu chibzuință fac ce vreau
Și trec, printre poveștile cu tine, învingătoare!

Și dacă ar fi să vii, la ce ai mai veni? Poți să îmi spui?
Nu aș mai vrea, din comportarea ta, să ies cu mintea obosită!
Chiar de te văd și acum în tot ce ma-nconjoara și-n suflet îmi mai pui
Dorința de-a trăi cu ține povestea de iubire, neîmplinită!

Mi-ai aruncat, fără regret, iubirea sinceră, la groapa de gunoi,
Fără să-ți faci complexe, din tot cea fost, ce va rămâne între noi!
Minciuni mi-ai pus în pernă ce strângeam, la piept, în pragul nopții, la culcare
Iar eu le-am înecat, fără să bănuiesc, cu lacrimile mele multe și amare!

Dacă ar mai fi să vii, ce ne-am mai putea spune oare?
Am crede tot ce-a fost și întâmplat, ca pură întâmplare?
Când tu îmi repetai mereu să înțeleg, că tot ce se întâmplă între noi, e o chemare...
Și că în viața noastră nu există întâmplare, întâmplătoare!

M-am săturat de vorbe goale, rostite fără rost
Și vreau să cred acum, că nu a fost nimic din ce a fost...
Aș vrea să înțeleg că-n lume, multe sunt poveștile ascunse și secrete
Dacă în vise nu mi-ai reveni, atâta de des, să-mi amintești, cu lux de amănunte totul și pe îndelete!

Dar și așa, chiar dacă vii în vise, încerc să nu te mai ascult.
Minciuna poleită cu, arginti" orice s-ar întâmpla, sunt pregătită s-o înfrunt!
Și de ar fi să se întâmple, ca toate florile să se prefacă-n spini temuți
Chiar și de-ar fi să vrei să vii din nou în viața mea și să mă ascuți!

Și dacă-ar fi, în Luna Mai să pot ucide, cireșilor, floarea lor imaculată,
Aș vrea din răputeri să uit tot ce a fost, tot ceea ce mi-a făcut atâta rău o dată!
Pentru că-n clipa de apoi am înțeles cu cât de multă ne iubire m-ai tratat
Dar nu te cert și nici n-o să îți reproșez vreo dată, de cât de multe ai fi vinovat!

Mai bine iau tăcerea ca un scut și-n umbra disperării stau ascunsă,
Nu mai încerc nici să provoc și nici nu vreau să mai răspund la nici o întrebare.
De prea cumplită nepăsare, inima-mi pare că din piept mi-e smulsă...
Și locul gol, rămas asemeni unei răni, mă doare foarte tare!

Ai spus de infinite ori că mă dorești, te-ai cuibărit în suflet și apoi ai dispărut,

Fără să-ți pese că și eu posed în piept o inimă ce doare foarte tare
După orice greșeală, cu voie, fără voie ce-ai făcut,
În zori dimineților cu tine s-au în amurgurile care se-ndreptau spre înoptare.

Ai apărut adesea ca un val pe țărmul unei mări cuprinse de mânie!
Ai apărut pe țărmul vieții mele și ai dispărut fără să știi....
Că dragostea mea pentru tine, încă-n piept, trăiește-i vie
Fără să știi câtă durere-mi macină ființa, din jocul tău cu reguli de copilării

M-ai amăgit de multe ori c-o mângâiere ca o pală caldă al vântului de vară,
Mi-ai șters cu gingășie lacrima prelinsă pe obraz, de tine provocată,
Ai încercat fără regrete să mă-ncarcerezi
Într-o-nchisoare în care, pe vecie, să lăncezesc de tine și de restul lumii uitată!

Mi-ai pus în necuvant înrâncenarea de a refuza să mai trăiesc
Doar pentru simplu fapt că eu ți-am pus cu-ncredere tot sufletul, ca pe o tavă!
Iar brațele cu dorurile toate-n așteptare se-mpletesc
Pe pieptul meu care ascunde resentimente pline de otravă!

Să nu încerci să vii (așa cum mi te-arăți în vise) dacă ai să vrei să pleci din nou.
Lasă-mi te rog încrederea în cerul meu albastru și-n soarele ce-mi strălucește...
Fotografia ta am inramat-o și-am făcut din ea banalul meu tablou
Iar cartea dăruită îmi stă la căpătâi neîncetat și îmi șoptește:

Nimic nu-i mai cumplit pe lumea asta să trăiești, ca o iubire ascunsă ce te-nebuneste!